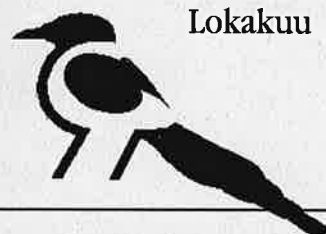

Lintunen

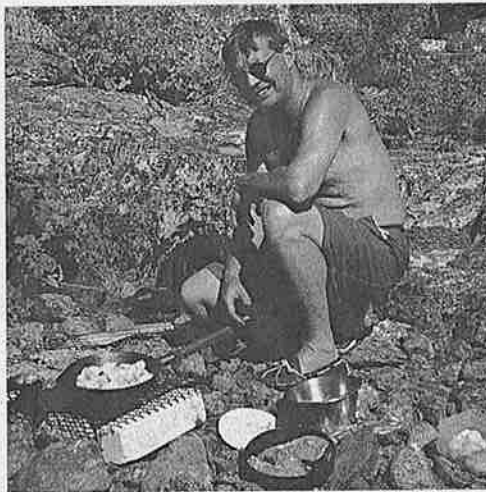
Lintuvaaran
Omakoti-
yhdistyksen
tiedotuslehti

Nro 3/97
Lokakuu

Puheenjohtajan palsta

Lehtipuut ovat värjäytymässä ruskan väriin, ja meillä lintuvaaralaisilla on pääkaupunkiseudulla poikkeuksellinen etuoikeus kokea tämä kaikki kotinurkillamme. Asumisen laatu on korkealla, kun asumme lähellä luontoa ja omakoti-alueella, jonka lähellä on kaupunkimaisia palveluja. Lintuvaara on ainutlaatuinen asuinpaikka!

Valitettavasti metsämme ovat ihmisten käyttäytymisen kautta muuttumassa kaatopaikoiksi, ei risujen ja oksien, vaan auton osien, pyörien, metallipurkkien ja kaiken luontoon sopimattomat romun takia. Tämä kehitys ei ole sitä mitä lintuvaaralaisuuden tulisi merkitä.

Alueemme ominaisuuksia puolustaessamme olemme viitanneet kaupunkimaisen pientaloasumisen ja luonnon hyvään tasapainoon. Asuinympäristön laadusta huolehtiminen on kaikkien alueella asuvien luonnollinen velvollisuus. Tiedämme hyvin, että luontoon eivät sovi metallijätteet eikä maa-

lit ja myrkyt. Mihiin on kadonnut niiden alueen asukkaiden kriittisyys, jotka varastoivat polttoainetta ja auton osia sekä jätteitä ym. ympäristölle vaarallisia ja maisemaan sopimattomia asioita omakotitontilla. Yhdistyksen hallitus tulee teettämään tästä asiasta puolueettoman selvityksen, ja pyydämme viranomaisten apua ratkaisemaan vaarallisimmat asiat.

Kaavaasiassa olemme jatkaneet Kehä II:n jatkosuunnitelmien torjumista ja vaatimuksia Kehä I:n kehittämisestä, lienevät molemmat ikuisuusasioita. Konkreettisempaa ja positiivista on tapahtumassa "Paulakosken"-tontilla. Siihen kaavallaan seurakuntakeskusta ja joitakin erityisasuntoja sekä K-kauppa. Luonnosten perusteella kulma-alueesta tulee todella miellyttävä. Samassa yhteydessä kortteliin liittyvä risteysalue selkeytyy ja autoliikenne ja etenkin linjautojen kulkureitit paranevat. Kaupan säilyminen alueellamme on ollut yksi kaavatavoitteitamme. Tonttien omistajat ovat jatkuvasti yrittäneet kaavamuutosten kautta poistaa liike- ja toimistotilojen vaatimuksia ja korvata ne yksipuolisesti asunnoilla.

Omakotiyhdistyksen hallitus on pyrkinyt säilyttämään alueella monipuolista rakentamista ja palveluja. Oma kauppa alueellemme on tervetullut.

Lopuksi pari sanaa pohjoisesta Lintuvaarasta. Vuonna 1995 jo luulimme, että tämän alueen kaavoitus käynnistetään, ja näin lupailtiin. Nyt on valitettavasti niin, että kaikenlainen luonnostelakin alueen kaavoittamiseksi on pysäytetty. Ja miksi? Tietysti Kehä II jatkon varautuminen. Puheet siitä, että pelkkä aluevaraus ei vaikuttaisi miinkään on siis harhaanjohtamista. Lintuvaaran pohjoista osaa ei voida suunnitella, koska Kehä II:n jatko ja siihen liittyvät varaukset ovat auki. Sama koskee Lintulaakson tien loppuosan suunnittelua. Paljon on siis sidoksissa pelkkään varaukseenkin.

Hyvää ja kaunista ruskaa kaikille ja harkitkaa ensi kerralla kolme kertaa ennen kuin viette metalliromua metsään.

Harri Laine

Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen johtokuntaan kuuluvat:

Tarja Karppinen		Keltasirkuntie 4 B	5481 205
Laina Kuokkanen		Punavarpusentie 21	5172 02
Harri Laine	pj	Sinirinnantie 9-11	5483 629
Henrik Lindholm		Lintuvaarantie 101	5486 050
Peter Lönnfors		Invaliditie 8	5156 36
Kalevi Onnela		Pensaskertuntie 1 B	5471 480
Arja Pihlajisto	vpj	Hämeenkyläntie 29 B	5484 502
Esko Roininen		Peukaloisenpolku 1 A	5140 05
Hannu Räsänen	taloud.hoit.	Sininärhentie 2	5192 60
Markku Saarikoski	siht.	Varusmiehentie 16	5124 994
Leena Schmidt		Paikkalinnuntie 5	5485 572

Lintunen -

Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry:n tiedotuslehti ilmestyy neljästi vuodessa: helmikuussa, toukokuussa, syyskuussa ja joulukuussa.

Toimitus:

Arja Pihlajisto, puh. 544 502

Levikki: 1200 kpl

Ilmoitustaulu omakotiyhdistyksen tiedotteita varten on Galleriassa K-kauppa Leppälinnussa.

Taitto: Masa Pulkkinen, Arja Pihlajisto / Prestige Marketing Oy
Painopaikka: Monila Oy, Sörnäisten rantatie 27, 00500 Helsinki

Kesällä tapahtunutta ja syksyn näkymiä

Yleiskaavasta

tehtiin kesäkuun loppuun mennessä runsaat määrät huomautuksia, yksistään Pajuniitystä 140. Yhdistyksemme teki yleiskaavasta Leppävaara-seuran kanssa yhteisen 16-kohtaisen kirjelmän.

Pajuniitty

oli vielä 1980-luvulla seutukaavoissa ja yleiskaavaluonnoksissa varattu virkistysalueeksi. Kun Hartela osti alueen, alkoi se muutua rakennettavaksi, aluksi pientaloalueeksi ja nyt kerrostaloalueeksi. Leppävaaran alueneuvottelukunta isännöi paikan päällä kesäkuussa Hartelan suunnitelmien esittelyä. Yleisö ei lämminnyt esitetyle raskaalle kerrostalorakentamiselle. Espoolaiset haluavat asua pientalossa ja rakennusliikkeet tyrkyttävät kerrostaloja. Ymmärtämystä ei myöskään saanut Hartelan perustelu, että he mielestään maksoivat raakamaasta kovan hinnan, mistä heille olisi syntynyt oikeus vaatia riittävää rakennusoikeutta. Yleiskaavan rinnalle aikoo Espoo käynnistää Pajuniityn asemakaavan laatimisen Painiittynimellä. Vastustuksen takia täytyy virkamiesten vielä hioa taktiikkaansa ja kaavan mitoitus tuodaan kaupunkisuunnittelu- lautakunnalle vasta tammikuun alussa. Kerrostalokaavan taakse kootaan ns. vahvoja voimia.

Seutukaavan

viimeisimmästä, vuosikymmenen alusta peräisin olevasta versiosta tuli vihdoinkin KHO:n päätöksiä. Lintuvaaran omakotiyhdistys muistutti aikoinaan Seutukaavaliittoa siitä, että Kehä II:n jatko on poistettava kaavasta. Kun uusi Uudenmaan liitto pysytti varauksen, valitimme yhdessä Leppävaara-seuran ja monien muiden kanssa Ympäristöministeriöön. Ympäristöministeriö jättikin seutukaavan vahvistamatta Kehä II:n jatkon osalta. Siitä sitten Espoo kehoitti Uudenmaan liittoa valittamaan edelleen. Heinäkuussa tulleella päätöksellä KHO pysytti voimassa jatkon vahvistamatta jättämisen. Näin on taas yksi kierros Kehä II:n turhasta jatkosta käyty loppuun.

Lintuvaaran keskus

on mietintämyssyissä. Paulakosken talossa on nyt joku verstaas parin vuoden vuokrasopimuksella. Samaan aikaan suunnitellaan kaavamuutosta, joka sallisi seurakuntakeskuksen ja uuden kaupan rakentamisen. Entisen peltihallin takana olevan Elannon tontin kaavamuutos kerrostalotontiksi odottelee tätä projektia.

Lintuvaaran uudistaminen

etenee etanan vauhtia. Vaikka 1998 budjettitiedot ei vielä ole julkaistu, näyttää siltä, että rahat ovat taas menossa uusien asuin-

alueiden kunnallistekniikan syövereihin. Lintumetsän koulun rakentaminen sentään saataneen loppuun. Lintulaakson tien osa Shelliltä koululle ei taida päästä lähiaikojen ohjelmiin. Hätäparannuksena ehdotetaan jalkakäytävää Lintuvaarantieltä koululle joltavalle Lintumetsänpiha-kadulle. Lintuvaarantien parannusta lykätään jälleen. Uusi asfalttipäällyys on pieni lohdutus. Lintu-parventien jalkakäytävä raivattiin kaukolämpöjohdon yhteydessä tasaiseksi. Pitäisi vain nyt saada leveämpi päällystys.

Lintuvaaran vanhan kaatopaikan

kunnostus on todettu tarpeelliseksi, mutta mitään ei näytä tapahtuvan. Kaatopaikalta Lintuvaaran läpi kulkevan ojan kunnostukseen on rahat olemassa, mutta ojan reitissä on ongelmia. Sitä kun ei ole kaavassa erikseen merkitty ja tonttienkin muodostus taitaa olla kesken.

Lintuvaaran ala-asteen koulun

seinät pullistelevat yhä pahemmin, kun koulutielle astui taas paljon edellisvuosia enemmän pikkupililaita. Kerrotaan, että lautasetkaan eivät riitä ja ruokaa pitää jonttaa kun välillä tiskataan. Kokonaisuutena ottaen koulutoimen rahojen pitäisi riittää, kun toimialajohtajalta saadun selvityksen mukaan syksyn oppilasmäärä Espoossa on suunnitelmien mukainen ja koulutoimi sai kesäkuussa vielä lisärahaa yli budjetin sa 9.2 Mmk. Lautasongelma näyttäisi siten olevan johdon puolella. Lisärakennus tarvitaan silti pian. Koulutuslautakunnan listoilla sitä ei kuitenkaan ole vielä näkynyt.

Kalevi Onnela

Lintuvaarantien parantaminen

Omakotiyhdistys kirjelmöi kesällä kaupungin tekniseen keskuksen tiedustellen, mitä toimenpiteitä keskuksella oli Lintuvaarantien parantamiseksi. 11.9.97 päivätyssä vastauksessa suunnittelupäällikkö Seppo Laaksonen kertoo, että ensi vuoden talousarvioon on varattu määräraha kevyenliikenteenväylän jatkamiseksi Hippiaisentieltä Lintumetsäntielle (n. 100 m!) sekä kevyenliikenteenväylä Lintumetsäntielle (koulu valmistuu) ja Lintu-parventien kevyenliikenteenväylän parantamiseksi.

Samassa kirjessä Laaksonen mainitsee suunnitelmasta Lintuvaarantien parantamiseksi välillä Veräjänpellonkatu-Lintu-parventie (vain tämä väli!), mutta koska hanke vaatisi 12 mmk, sitä "ei ole voitu sijoittaa lähivuosisen rakentamishjelmiin" (alleviivaus toimittajan). Mihinkään lintuvaaralaisten veromarkat menevät?

Lisäksi kysimme tekniseltä keskukselta roskakoreista. Niistä Laaksonen sanoo, että "roskakorit sijoitetaan yleensä pysäkeille, joissa on pysäkkikatos" (Lintuvaarassa 3 kpl). "Muille pysäkeille roskakoreja sijoitetaan harkinnan mukaan esim. jos pysäkin käyttäjämäärä on huomattava." Kuinkahan monta käyttäjää pitäisi olla, kun Lintuvaaran yhdelläkään pysäkillä ei roskakoreja ole. Tekninen keskus ilmoittaa kuitenkin, että Lintuvaarantien pysäkeille pyritään tarpeen mukaan asentamaan uusia roskakoreja. Jäämme odottamaan jännityksellä, koska ne ilmaantuvat.

Espeen perunkirjoitus-toimisto

- Testamentit • Perunkirjoitukset • Perinnönjaot
- Avioehdot yms.

Oikeust.kand. Marjaana Marmo
Kirkkalantie 10 A
02660 ESPOO

Puhelin/telefax 09-510 2728

Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry:n uudet säännöt:

Yhdistysrekisteri palautti elokuussa yhdistyksen uudet säännöt hyväksytyinä.

Nimi ja kotipaikka

1 §

Yhdistyksen nimi on Lintuvaaran Omakotiyhdistys ry. Yhdistyksen kotipaikka on Espoon kaupunki ja toimialueena Lintuvaaran kaupunginosa ja siihen läheisesti liittyvät omakotialueet. Yhdistys on puoluepoliittisesti sitoutumaton.

Tarkoitus ja toiminta

2 §

Yhdistyksen tarkoituksena on

- työskennellä toimialueensa sivistyksellisten ja sosiaalisten olojen kehittämiseksi sekä viihtyisyyden lisäämiseksi kaupungin osan omaleimaisuuden ja paikallisten erityispiirteiden pohjalta lähtien
- olla toimialueensa asukkaiden ja eri yhteisöjen yhdyssiteenä sekä
- syventää asukkaiden paikallistuntemusta sekä pyrkiä kaikkiin tavoin lisäämään heidän kiintymystään kotipaikkaansa.

3 §

Tarkoituksensa toteuttamiseksi yhdistys

- toimii alueensa asukkaiden etujärjestönä osallistuen aluetta koskevaan suunnitteluun ja pyrkien vaikuttamaan päätöksentekoon
- tekee aloitteita ja esityksiä ja antaa lausuntoja viranomaisille
- on yhteistyössä kotiseututyön keskusjärjestöjen, kunnan sekä muiden samoja päämääriä toteuttavien yhteisöjen kanssa
- järjestää kokouksia, luento- ja esitelmätilaisuuksia sekä muuta yhdistyksen sisäistä ja ulospäin suuntautuvaa koulutus- ja tiedotustoimintaa
- toimeenpääntee näyttelyjä, retkiä ja opintomatkoja sekä järjestää juhla- yms. tilaisuuksia
- edistää asukkaiden omatoimisuutta sekä paikallista harrastustoimintaa
- pyrkii muillakin samankaltaisilla tavoilla toteuttamaan yhdistyksen tarkoituksia ja tavoitteita.

Jäsenistö

4 §

Yhdistyksen varsinaiseksi jäseneksi pääsee jokainen sen tarkoituksiperät ja säännöt hyväksyvä henkilö, jonka yhdistyksen johtokunta jäseneksi hyväksyy. Jäsenyys katsotaan alkavaksi siitä ajankohdasta, jolloin jäseneksi ilmoittautuminen on hyväksytty.

Jäsen on velvollinen suorittamaan yhdistyksen vuosikokouksen määräämän jäsenmaksun.

Yhdistyksen kannattajajäseneksi pääsee jokainen oikeuskelpoinen yhteisö, jonka johtokunta hyväksyy ja joka suorittaa yhdistyksen vuosikokouksen määräämän kannattajajäsenmaksun. Kannattajajäsenellä ei ole äänioikeutta yhdistyksen kokouksissa.

Johtokunta pitää yhdistyksen jäsenistä lainmukaista jäsenluetteloa.

5 §

Jäsen voi erota yhdistyksestä ilmoittamalla siitä kirjallisesti johtokunnalle tai puheenjohtajalle tai ilmoittamalla erosta yhdistyksen kokouksen pöytäkirjaan.

Yhdistyksen johtokunnalla on oikeus erottaa jäsen, joka toimii yhdistyksen sääntöjä tai periaatteita vastaan tai laiminlyö jäsenmaksun suorittamisen määräaikaan.

Erotettu jäsen voi kolmenkymmenen (30) päivän kuluessa erottamisesta tiedon saatuaan kirjallisesti valittaa päätöksestä yhdistyksen kokoukselle jättämällä valituskirjelmänsä johtokunnalle.

6 §

Kunniajäsenekseen yhdistys voi johtokunnan esityksestä kutsua henkilön tai oikeuskelpoisen yhteisön, joka huomattavalla tavalla ja pitkäaikaisesti on vaikuttanut yhdistyksen tarkoituksen toteuttamiseksi.

Kunniajäsenellä ei ole jäsenmaksuvelvoitetta.

Kokoukset

7 §

Yhdistyksen varsinainen kokous on vuosikokous, joka pidetään maaliskuun loppuun mennessä. Lisäksi johtokunta voi tarvittaessa kutsua koolle ylimääräisen kokouksen. Mikäli vähintään kymmenesosa (1/10) yhdistyksen äänioikeutetuista jäsenistä kirjallisesti vaatii ylimääräisen kokouksen kutsumista koolle tietyn asian käsittelyä varten, johtokunta on velvollinen toimittamaan kokouskutsun neljän-toista (14) päivän kuluessa.

Yhdistyksen kokoukset - myös vuosikokous - kutsutaan koolle ilmoittamalla yhdistyksen ilmoitustauluilla. Kokouskutsu on toimitettava vähintään neljätoista (14) päivää ennen kokousta.

8 §

Yhdistyksen kokouksessa on äänioikeus jokaisella varsinaisella jäsenellä. Päätökset tehdään yksinkertaisella äänen enemmistöllä. Äänen mennessä tasan ratkaisee puheenjohtajan ääni, vaaleissa kuitenkin

arpa.

9 §

Yhdistyksen vuosikokouksessa käsitellään seuraavat asiat:

1. Valitaan kokouksen puheenjohtaja ja sihteeri sekä kaksi pöytäkirjantarkastajaa.
2. Todetaan kokouksen laillisuus ja päätösvaltaisuus.
3. Käsitellään edellisen vuoden toimintakertomus ja päätetään sen hyväksymisestä.
4. Esitellään edellisen vuoden tilinpäätös ja tilintarkastajien lausunto ja päätetään tilien hyväksymisestä sekä vastuuvapauden myöntämisestä tilivelvollisille.
5. Hyväksytään kuluvan vuoden toimintasuunnitelma.
6. Määrätään kuluvan vuoden jäsenmaksun suuruus.
7. Päätetään johtokunnan jäsenten ja tilintarkastajien palkkioista.
8. Hyväksytään kuluvan vuoden talousarvio.
9. Valitaan yhdistyksen johtokunnan puheenjohtaja, jota kutsutaan yhdistyksen puheenjohtajaksi.
10. Valitaan jäsenet johtokuntaan erovuoroisten jäsenten tilalle.
11. Valitaan kaksi tilintarkastajaa ja näille varamiehet tarkastamaan kuluvan vuoden tilejä ja hallintoa.
12. Käsitellään muut mahdollisesti esille tulevat asiat, joista johtokunnalle on tehty esitys tammikuun loppuun mennessä, tai jotka johtokunta haluaa vuosikokoukselle esittää.

Johtokunta

10 §

Yhdistyksen toimintaa suunnittelee ja johtaa vuosikokouksessa valittava johtokunta, johon kuuluu vuodeksi kerrallaan valittu puheenjohtaja sekä 8-10 kahdeksi vuodeksi kerrallaan valittua muuta jäsentä, joista vuosittain puolet on erovuorossa. Jäsenten erovuorot määrätään vuoron mukaan tai tarvittaessa arpomalla.

Johtokunnan jäsenet tulee, jos suinkin mahdollista, valita Lintuvaaran eri alueilta.

Johtokunta valitsee keskuudestaan varapuheenjohtajan sekä kutsuu sihteerin, rahastonhoitajan ja muut tarvittavat toimihenkilöt vuodeksi kerrallaan.

Johtokunta voi asettaa keskuudestaan juoksevien asioiden hoitamista ja asioiden valmistelua varten 3-4 jäsenisen työvaliokunnan.

Johtokunta voi asettaa avukseen sääntöjen edellyttämiä tehtäviä varten sille vastuunalaisia pysyviä tai tilapäisiä toimikuntia ja jaostoja.

Johtokunta kokoontuu puheenjohtajan tai

hänen ollessaan estynyt varapuheenjohtajan kutsusta tai kun vähintään kolme jäsentä sitä vaatii, ja on päätösvaltainen kun puheenjohtaja tai varapuheenjohtaja ja vähintään puolet johtokunnan muista jäsenistä on läsnä.

Nimenkirjoittajat

11 §

Yhdistyksen nimen kirjoittavat puheenjohtaja ja/tai varapuheenjohtaja jompikumpi yhdessä rahastonhoitajan tai sihteerin kanssa.

Talous

12 §

Yhdistyksen tilit päätetään kalenterivuosittain, ja ne on jätettävä tilintarkastajille viimeistään kolme viikkoa ennen vuosikokousta. Tilintarkastajien on palautettava tilit lausuntoineen johtokunnalle vähintään kaksi viikkoa ennen vuosikokousta.

13 §

Yhdistyksellä on oikeus toimintansa tukemiseksi ottaa vastaan avustuksia ja lahjoituksia, omistaa ja hallita toimintaansa varten tarpeellista kiinteää omaisuutta, harjoittaa kustannustoimintaa sekä asianmukaisella luvalla toimeenpanna arpajaisia ja rahankeräyksiä.

Sääntöjen muuttaminen ja yhdistyksen purkaminen

14 §

Muutosehdotuksia näihin sääntöihin voi tehdä ainoastaan yhdistyksen kokouksessa. Muutosehdotuksen on tällöin hyväksytyksi tullakseen saatava vähintään kolme neljäsosaa (3/4) annetuista äänistä.

15 §

Ehdotus yhdistyksen purkamisesta on käsiteltävä kahdessa peräkkäisessä kokouksessa, joiden väliä tulee olla vähintään yksi kuukausi, ja ehdotuksen on hyväksytyksi tullakseen saatava kummassakin kokouksessa vähintään kolme neljäsosaa (3/4) annetuista äänistä.

16 §

Yhdistyksen purkautuessa tai tullessa lakkautetuksi sen varat luovutetaan koti-seututyötä edistävään tarkoitukseen sen mukaan kuin yhdistyksen viimeinen kokous päättää.

17 §

Muilta osin noudatetaan voimassa olevaa yhdistyslakia.

Ruutia kasvamiseen!

Ruuti-ryhmä on suur-Leppävaaran alueella nuorten asioissa työtä tekevien tiimi. Se suunnittelee ja järjestää alueella yhdyskuntatyötä. Juonteita on monia. Aikuisen roolin vahvistaminen lasten ja nuorten vapaa-ajassa on yksi, toinen on tarjota aineksia päihdehakuksen nuorisokulttuurin tilalle.

Toiminnassa on mukana kaupungin, koulujen, seurakunnan ja monien järjestöjen edustajia.

Leppävaaran yläasteen vanhempainillassa 16.9. Ruuti-ryhmän uusiin jäsen Pia Litmo Suomen Elämäntapaliitosta kertoi "isojen lasten" vanhempien verkostoitumisen tarpeesta. Pienten lasten ympärillä aikuisten piirit ovat hyvinkin tiiviitä. Samassa elämäntilanteessa olevat puhuvat kokemuksistaan, apua ja neuvoja tulee naapureilta, isovanhemmilta, neuvolasta ja päiväkodista.

Lasten tultua kouluikänsä nämä verkostot purkautuvat melkein yhtäkkiä. Isät ja äidit ovat ymmällään. Loppuiko lapsuus? Missä rajat?

Tarve vaihtaa ajatuksia vanhempana olost ja kasvatuksesta voi kuitenkin olla jopa aikaisempaa suurempi, kun lapsi ei ole enää silmissä kaiken aikaa. Murrosiän järjestykset on hyvä jakaa, samoin huolet lapsen turvallisuudesta.

Ruuti-ryhmä kutsuu vanhempia vanhempainrenkaaseen, joka alkaa torstaina 9.10. klo 17.30 Leppävaaran nuorisotalolla Veräjänpellonkatu 8. Tarkoitus ei ole kokoontua päivittelemään, vaan etsimään yhdessä toimivia ratkaisuja arkielämän tilanteisiin olipa kyse kotiintuloajoista, nuorten seurustelusta, päihteistä tai perheen yhteisestä ajankäytöstä.

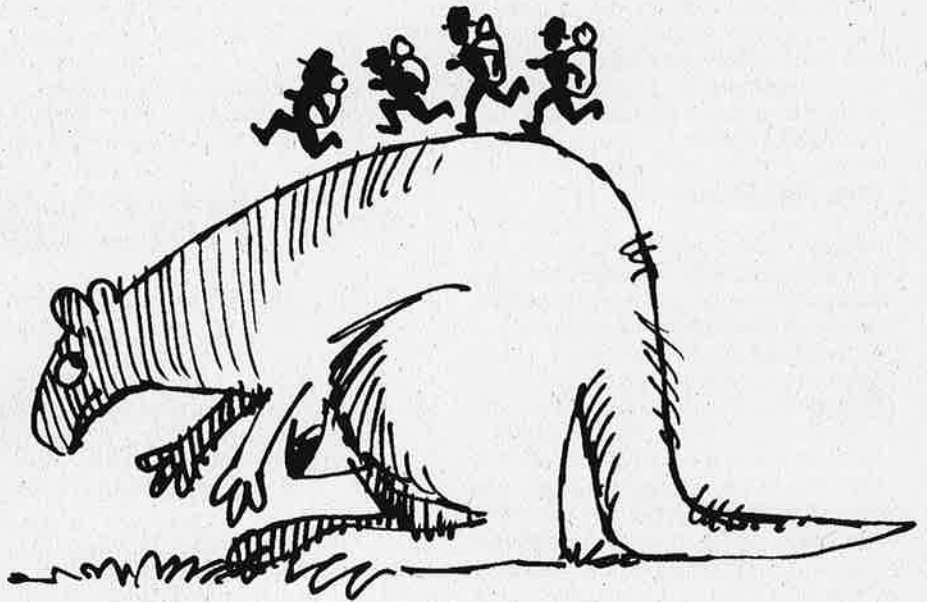
Vanhempainrenkaan vetäjänä on kouluttaja Merja Taipale Suomen Elämäntapaliitosta. Ryhmä kokoontuu hänen johdolla kolme kertaa.

Ilmoittaudu etukäteen nuorisotalaan puh. 514 145 ma, ke, to klo 14-20. Muina aikoina voit jättää viestin nauhalle. Osallistuminen on maksutonta.

Sisko Helsti pub. 519 438

Eco Challenge -97

suuri seikkailu Australiassa

Lintuvaaran lenkkipolkujen käydessä tutuiksi liityin viime syksynä joukkueeseen, jonka tavoitteena oli saada ensimmäinen suomalainen joukkue mukaan osallistumaan maailman suurimpaan seikkailukilpailuun nimeltä Eco Challenge. Tämä amerikkalaisen tv-yhtiön järjestämä kilpailu käydään kerran vuodessa, ja kisakentäksi pyritään löytämään haastava, monipuolinen ja seikkailuihin upeat puitteet tarjoava kolkka maailmasta; viime vuonna näyttämönä oli British Columbian huikea vuoristoerämaa, ja tämän vuoden kilpailun aikana näimme Queenslandin trooppisen pohjoisosan mahtavimmat maisemat.

Kilpailussa nelihenkinen joukkue etenee yhdessä yhtäjaksoisesti koko reitin alusta loppuun ilman avustajia tai huoltojoukkoja, kantaen omat varusteensa ja energiansa. Reitti on yleensä pituudeltaan noin 500 kilometriä, voittajajoukkueelta siihen kuluu reilu viikko ja sillä aikataululla unen määrä jää alle tuntiin yössä. Lajit vaihtuvat matkan varrella moneen kertaan, tänä vuonna matkaa taitettiin vaeltaen, kiipeillen, ratsastaen, maastopyöräillen, meloen joessa sekä valtameressä, ja välipalana laskimme koskea kumilautalla kuohujen keskellä. Kyseessä on siis todellinen moniottelu omia ja luonnonvoimia vastaan.

Kokosimme eri lajien urheilijoista monipuolisen valmennusringin viime syksynä, ja aika ennen starttia kului eri lajien harjoitteluun ja vahvan kuntopohjan rakentamiseen. Lopullinen joukkue valittiin heinäkuussa, kilpailun säännöt edellyttävät että joukkueessa on molempien sukupuolten edustajia, ja meillä Team Haltin rakenne oli sama kuin muissakin joukkueissa: kolme miestä ja nainen. Tom Packalen, Sami Hiltunen, Panu Kanniainen ja minä muodostimme kilpailun historian nuorimman joukkueen keski-ikämmme jäädessä alle 24 vuoden. Mainittakoon että viime vuonna seitsemän parhaan

joukkueen iät kieppuivat 38 vuoden lukemissa. Vaati myös hieman hyvää tuuria että pääsimme mukaan kisaan, Eco Challengeen halusi 10 000 joukkuetta ympäri maailmaa, joista vain 50 kovinta pääsi mukaan. Joukkueemme kapteenin vakuuttelut timentinkovasta suomalaisjoukkueesta tehosivat, ja järjestäjät ottivat halukkaasti uuden maan mukaan näihin seikkailu-urheilun olympialaisiin.

Kilpailua edeltävät päivät Cairnsissa kuluivat taitojemme testaamiseen, ja yöllä ennen starttia tutkimme karttoja ja tulevaa reittiä - kilpailusta tulisi haastava.

Ensimmäiset n.100 km etenimme jalan. Bushwalking oli nimensä mukaisesti kävelyä heinikossa ja pusikossa, hämähäkkejä ropisi puista niskaan ja kengurut toivat tunnelmaa heinääavikolle. Monen joukkueen matka oli tuskaista valtaviin rakkojen takia jo tässä vaiheessa, mutta meillä ei onnistuneen rengasvalinnan ansiosta ollut vielä mitään pahempia ongelmia. Vuorokausi vaihtui toiseen kertaan ennen kuin saavuimme hämähäkkimetsästä joen rantaan. Seuraava taival taitettiin kumikanooteilla, ja helpon jokiosuuden sijasta meitä odotti 22 tunnin pujottelu kiviä ja puunrunkoja väistellen alas hurjia koskia. Pimeän tullessa lisää jännitystä toivat rannoilla kiiluvat krokotiilinsilmät, jotka hehkuivat punaisina otsalamppujemme valossa.

Aamun taas sarastaessa lämmittelimme hyisen yön kohmettamia jäseniä kävellen koh-

ti kaukana pauhaavaa vesiputousta, jonka vierestä laskeuduimme alas vesialtaaseen, johon putouksen vesimassat muodostivat hurjia aaltoja ja virtauksia. Reppu selässä räpistelimme putouksen toiselle puolelle ja kiipesimme köysiä käyttäen jatkamaan matkaamme.

Kisan edetessä vuorokaudet sulautuivat toisiinsa. Oli vain valoisaa aikaa, ja 12 tuntia pimeää jolloin etenimme ja odotimme päivän valkenemista. Nukuimme milloin missäkin vuorenrinteellä toistemme viereen kätertyneinä tunnin tai kaksi yössä, ravintomme oli pääosin veteen liuotettua hiilihydraattia ja energiapatukoita, kevyitä kantaa ja täyttä tavaraa. Joukkuehenki meillä oli loistava alusta loppuun asti. Järjestäjät ja tv-kuvaajatkin ihmettelivät positiivisuuttamme, joka näkyi ja kuului senkin jälkeen kun olimme edenneet 2 vuorokautta lähes ilman ruokaa. Mutta hyvä henki on ratkaisevan tärkeä tekijä tällaisessa koitoksessa, jota yksin ei kukaan jaksaisi loppuun saakka.

Matka jatkui maastopyörällä ajaen ja sitä jokien yli raahaten reilusti yli 100 kilometrin matkan, poljimme läpi sademetsän, kiipesimme alueen korkeimman vuoren yli, ratsastimme illasta aamuun ja poljimme vielä vähän lisää. Koskenlasku oli huikea kokemus, vaikka olimme jo aika uupuneita vuorokausia jatkuneen urheilemisen jälkeen. Huumori ja Suomen armeijan marssilaulut olivat iso apu pahimman väsymyksen

hetkillä. Kyllä... jopa minä osaan nyt 600 kilometrin jälkeen valalaulun viimeistä säikeistöä myöten.

Viimeinen etappi oli merimelonta, ja vuorokauden puuduttavan kävelyn jälkeen Korallimeren rantaan saapuminen oli juhlaa. Kipeät rakot olivat kiussanneet jo monta vuorokautta, ja kun kerran melominen oli joukkueemme ehdottomasti vahvin laji, tunsimme olevamme jo melkein maalissa. Hetken levon ja runsaan tankkauksen jälkeen työnsimme kaksikot pimeälle ja sateiselle merelle, ja aloimme kiskomisen kohti talonkokoisten aaltojen takaa välillä näkyvää majakkaa. Aamu valkeni aurinkoisena mutta tuulisena, ja rajun merenkäynnin kourista pelastettiin monta hyvää joukkuetta. Etenimme vahvasti, joukkueemme miehet ovat melojia, joten valtavat aallot eivät tuotaneet pahempia ongelmia, myrskypuuskat vain pakottivat hidastamaan vauhtia hetkeksi.

Onnetar ei kuitenkaan ollut enää matkasamme. Vahvin melojamme alkoi väsyä huolestuttavan nopeasti, ja muutaman tunnin kuluttua hän oli todella huonossa kunnossa. Myrskyvä meri ei ole oikea paikka oksentelevalle ja puolitiedottomalle potilaalle, joten kutsuimme apua hätäradiolla. Pelastushelikopterit olivat paikalla kolmessa minuutissa, ja Panu kiidätettiin rannalle hoitoon. Myöhemmin selvisi että sairaskohtauksen aiheutti ihoon tarttunut punkki, joka saattaa ihoon jäädessään halvaannuttaa koko ihmisen. Onneksi mitättömän pieni kiusankappale löytyi, ja ystävämme toipui muutamassa vuorokaudessa. Koko joukkue ei siis päässyt maaliin saakka, yhdeksän vuorokautta kestänyt urakka katkesi vain muutama kymmenen kilometriä ennen maalia. Tom ja Sami meloivat ne viimeiset tunnit maalinjäljelle, mutta itse tein matkan veneessä kanootin kanssa, kun yksin ei kaksikon melominen ollut mahdollista. Olo maalissa oli kuitenkin upea, olimme selviytyneet hyvin, sijoituksemme olisi ollut 23. jos olisimme kaikki päässeet loppuun asti.

Joukkueen suunnistajana koin elämäni vaativimman suunnistustehtävän, mutta myös nautin haasteesta kun yösuunnistimme läpi sademetsän tai etsimme parasta reittiä kanjonien välissä. Moneen kertaan jouduimme kaikki venymään yli niiden rajojen joiden luulimme rajoittavan jaksamistamme, ja kilpailun parasta antia huimien kokemusten ja uusien ystävien löytymisen lisäksi oli myös se, että oivalsimme voimavarojemme olevan huomattavasti luultua suuremmat. Tämä olisi jokaisen ihmisen hyvä saada kokea tavalla tai toisella.

Elämyksellistä syksyä kaikille!

Eco Challenge 1998 kilpailaan Marokossa, lisää tarinaa vuoden päästä!

Anu Heikkilä

Sinikka Luja-Penttilä

Menneen ajan "julkkiksia"

Kun olin pikkuinen, nykyisen Lintukulman varrella, asui erilaisissa valtakunnallisissa tehtävissä pitkään vaikuttanut henkilö, Reinhold Sveto. 1930-luvun loppupuolelle hänen nimensä oli Sventorzetski. Hän oli syntynyt Pietarissa, jossa oli myös suorittanut - Pietarin yliopistossa v. 1907 tuomarintutkinnon. Sen jälkeen hän toimi jo vuodesta 1907 Suomen ministerivaltiosihteerin viraston virkamiehenä, josta tehtävästä hän kohosi kenraalikuvernöörin kanslian vt. päälliköksi ja niin kuin siihen aikaan erityisesti mainittiin "TV luokan virkamieheksi". Itsenäisen Suomen aikana hän oli pitkään eduskunnassa, ensin SDP:n ja vuodesta 1945 SKDL:n edustajana. Kun hänet nimettiin Berniin lähettilääksi, hänen eduskunta-uransa loppui. Sveto ehti olla viisi kertaa presidentin valitsijamiehenä ja sodan jälkeiset vuodet 1944-48 hän oli maamme toinen ulkoasiainministeri. Minulla on tästä työväenliikkeessä vaikuttaneesta miehestä pari muistikuvaa. - Pienenä tyttönä olin menossa johonkin isäni kanssa, kun Sveto tuli nykyisellä Lintuvaarantiellä vastaan. He pysähtyivät tarinoimaan. Muistoksi jäi mielikuva pitkästä laihasta miehestä. Nähdäkseen hänen kasvonsa piti pienen tytön lähes taittaa niskansa. Kun lyhtypylvään huipulta löysi muuhun miehen kokoon nähden pienen pään, jota hallitsi hyvin suuri nenä. Ollessani Koy. Tammessa kustannustoimittajana, jouduin uudelleen lyhyeksi ajaksi kasvotusten tämän henkilön kanssa ja lapsuudesta jäänyt mielikuva hänen ulkomuodostaan piti edelleen paikkansa. Sveto teki pienen aforismikokoelman, jonka Tammi kustansi ja minun tehtäväkseni tuli hoitaa sen valmistumista. Kun tapasimme ja esittäydymme, Sveto kysyi: "Oletteko mahdollisesti Erkki Lujan tytär?" Myönnettyäni hän sanoi: "Olette enemmän Lujan näköinen kuin hän itse onkaan!" Lindblomin perhe asui entisen Leppävaarantien (nyk. Lintuparventie) varrella. Perheen isä

oli lasinleikkaaja, jonka ammatin jotkin perheen pojistakin ottivat. Lindblomeilla oli liike Helsingissä ja myöhemmin he asuivatkin siellä. Perheessä oli koko liuta poikia ja vain yksi tytär, ikäiseni Lilja. Vanhin lapsista oli Olavi, pitkäaikainen kansanedustaja, ammattiyhdistysmies ja poliittinen vaikuttaja. Hän oli Tapiolassa asuessaan myös Espoon valtuustossa. Moni muistaa myös sisarusarjan nuoremasta päästä Leo Lindblomin, musiikkimiehen, jolla oli oma "bändikin". Leo oli Leppävaaran kansakoulussa veljeni kanssa samalla luokalla, Lilja oli minun luokallani niin kansakoulussa kuin myöhemmin oppikoulussakin. Liljaa kutsuttiin Lilliksi. Eräänä ensimmäisistä kansakoulupäivistä kotiin tultuani sanoin äidille, että Lillillä on niin kaunis nimi, se on "Lilja Rakel Plimp-plump". Olavi Lindblomin kanssa minulla oli myöhemmin paljon yhteistyötä toimiessamme samoilla yhteiskunnallisilla kentillä. Liljan ja Leon olen tavannut uudelleen nyt ikäihmisinä, kun vanhoja koeliseolaisia on joskus kutsuttu koulun juhlatilaisuuksiin. Monia erilaisilla "elämän näyttämöillä" vaikuttaneita ihmisiä tuli tavatuksi omassa kasvuympäristössä. Mieleen tulee myös Grönholmin pariskunta, jonka huvila sijaitsi nykyisen Lintuvaarantien varrella, melkein vastapäätä nykyistä postia. Maikki Ruoppila-Grönholm oli entinen näyttelijä. Hän kävi usein meillä ostamassa kananmunia. Äidillä ja hänellä riitti tarinoita teatterimaailmasta. Olihan meidän äitikin nuoruusvuosinaan jonkin aikaa ammattinäyttelijänä ja koko ikänsä hän harasti sitä toimintaa asuinpaikkakuntiansa työväennäyttämöillä ohjaten ja näyttellen. Vein kerran pikkutyttönä Grönholmille munia. Mieleen on jäänyt portaikko ja jokin pysti, jonka päähän oli asetettu Maikki Ruoppilan hieno sulin koristettu hattu. Pelästyin ja aloin itkeä. Lohdukseni sain jonkin hurmaavalta maistuvan leivonnaisen.

KIINTEISTÖASIAA

Hyvää alkavaa syksyä kaikille lintuvaaralaisille. Kysymyksiä on taas virrannut muutamia varsinkin kiinteistöjen arvon kehittyminen on askarruttanut lukijoitamme. Lisäksi olen kesän aikana todennut, että lainhuudosta, varainsiirtoverosta, kosteusmittauksista ja kuntoarvioista halutaan lisätietoja.

Asuntojen hinnat ja niiden määrätymmen

Huojentavaa on, että Espoossa kesän aikana hintapyyntöjen ja toteutuneiden kauppahintojen välinen kuilu on kaventunut. Asuntojen hinnat ovat edelleen nousussa, mutta nousu on ollut selvästi maltillisempaa kuin alkukeväästä. Toteutuneet kauppahinnat nousivat alkuvuodesta kerrostaloasunnoista ja rivitaloaluoneistoista keskimäärin 13 prosenttia, mutta pelkästään toisella neljänneksellä vain vajaa neljä prosenttia. Nopea hintojen nousu näyttää siis taittuneen.

Myös omakotitalojen hinnat ovat nousussa. Vertailua on tosin vaikeampi suorittaa kiinteistöjen kohdalla, mutta keskimäärin omakotitalojen arvot ovat Lintuvaarassa nousseet lähes 30 prosenttia viime kesästä. Tonttien hinnatkin ovat kohonneet. Tänä vuonna rakennusoikeusneliön hinta Lintuvaarassa on noussut vapailla markkinoilla yli 1400 markkaan. Pelkkään rakennusoikeuteen pohjautuva arvon määrittäminen ei kuitenkaan ratkaise koko tontin hintaa. Arvoon vaikuttaa rakennusoikeuden lisäksi tontin sijainti kasvustoineen, maapohja (hiekkä, kallio, savi), tulevat liikenneyhteydet, naapurusto jne.

Varainsiirtoverosta ja lainhuudosta

Kiinteistöjen kaupoista suoritetaan varainsiirtoveroa (ent. leimaveroa) 4 % kauppahinnasta. Vero on suoritettava viimeistään lainhuutoa hakiessa eli 6 kk sisällä kaupan tekohetkestä.

Hämmennystä on aiheuttanut veron maksu silloin, kun lainhuudon ja kiinnitysten hakeminen on annettu pankin tehtäväksi esimerkiksi lainanoton yhteydessä. Pankit nimittäin vaativat veron suoritusta lainanluovutusohjeilla so. kaupantekohetkellä. Kuitenkin esimerkiksi Merita Pankin kautta tapahtuva lainhuutohakemuksen käsittely kestää viikkoja jopa kuukausia pankin sisällä. Onko kohtuullista, että asiakas (ostaja) joutuu kuitenkin suorittamaan veron heti? Kaiken lisäksi pankki ei ainakaan minun tuntemissani tapauksissa ole pääsääntöisesti

kertonut asiakkailleen, että he joutuvat suorittamaan veron kaupantekohetkellä. Jos pankki hakisi lainhuutoa heti, ymmärtäisin käytännön. Koska näin ei kuitenkaan tapahdu, neuvottelin pankin kanssa veron suoritusajankohdasta.

Asunto-osakekaupassa varainsiirtovero on edelleen 1,6 %. Ostaja suorittaa veron kahden kuukauden kuluessa *kauppakirjan tekohetkestä lähtien*. Huomioitavaa on, että jos kauppa tehdään kiinteistönvälittäjän toimesta, vero pitää suorittaa kaupantekohetkellä. Uuden asunto-osakkeen kaupassa vero suoritetaan vanhaan tapaan eli kahden kuukauden kuluessa omistusoikeuden siirtymisestä.

Home-, kosteusmittaukset ja kuntoarviot

Asunnon omistajan kannattaa miettiä tarkkaan ennen mittauksiin ryhtymistä, mitä hän oikein haluaa tietää asunnostaan ja missä laajuudessa.

Kosteusmittaus tarkoittaa sitä, että mittaja tutustuu kohteeseensa aistinvaraisesti (näkö, haju, tunto) ja erityisen kosteusmittarin avulla. Rakenteita voidaan mitata jopa 8 cm syvyyteen asti. Mittauksista ei ole mitään hyötyä, jos niitä ei osata tulkita oikein.

Homeselvitys tehdään rakenteista ja huoneilmasta, jotka ovat voineet olla tekemisessä pitkäaikaisen kosteuden kanssa (yli 70% jatkuva kosteus). Homeitiöt kerätään tutkimusastioihin muutaman päivän aikana.

Kuntoarvio ja -kartoitus teetetään kiinteistölle silloin, kun halutaan selvittää asunnon kunto rakenteita myöten. Kuntoarvio on aistinvarainen ja kuntokartoitus vaatii usein reikien tekemistä rakenteisiin. Ammattilainen pystyy molemmissa tapauksissa arvioimaan rakennuksen korjaustarpeet vuosiksi eteenpäin. Laadukas kuntoarvio tai -kartoitus maksaa yli 2000 mk.

Markkinoilla on ties minkälaisia home-, kosteusmittajaa ja kuntokartoittajaa. Teetitpä asunnossasi minkä tarkastuksen hyvänsä, tee sopimus aina kirjallisesti ja vaadi, että kuntokartoituksessa käytetään esim. Kiinteistöliiton käyttämiä kaavakkeita. Kaavakkeissa on yksityiskohtainen luettelo kohteista ja tavoista, mitkä pitää tarkastaa. Tämä lomake on oltava loppuselvityksen liitteenä. Hyvä mittaus kestää useita tunteja jopa päiviä. Jos kuntokartoittajan toiminnassa havaitset virheitä, voit vaatia häneltä korvauksia tai hinnanalennusta esimerkiksi kuluttajasuojalain perusteella.

Vaikka teettämämme kuntoarvioiden mukaan kiinteistö on ikäisekseen aivan terve, olen kiinteistönvälittäjänä havainnut turhaa pelkoa, jopa hysteriaa, home- ja kosteusasioissa. Vanhoissa kiinteistöissä on ja on aina ollut kosteutta ja joka puolella on homeitiöitä. Jos ei ole riittävää kosteutta, ei ole myöskään terveydelle vaarallisia homeitiöitä. Voit itse estää kosteusongelmia asunnossasi parantamalla varsinkin ilmanvaihtoa. Seuraa myös säännöllisesti asuntosi kosteita tiloja, varsinkin putkistoja ja lattia-kaivoja. Kiinteistöissä tarkasta lisäksi räystäät ja salaojat.

Meillä Lintuvaarassa on paljon 1950-luvulla valmistuneita taloja. Peruskorjauksien yhteydessä kellaritilat on usein saneerattu asuinikäyttöön, johon niitä ei ole alunperin tarkoitettu. Salaojitus ja perusmuurin vesieristys on tehty puutteellisesti, joten ongelmia on alkanut ilmetä. Valtakunnallisen REMONTTI-ohjelman mukaan 1950-luvun talojen yleisimmät kosteusvauriot ovat: perusmuurin vuotaminen, vesikaton ongelmat ja putkisto- tai laitevauriot. Miten on Teidän kiinteistönne laita?

Tutkimuksen mukaan Suomesta löytyy lähes puoli miljoonaa pientaloa, jotka ovat korjauksien tai ainakin tarkastuksien tarpeessa. Keskimääräiset korjauskustannukset tutkimuksen mukaan olisivat vain noin 7500 mk. Jos korjaustoimenpiteisiin ei ryhdytä nopeasti, kuinka kauan kallista korjaaminen on muutaman vuoden kuluttua!

Lähetätkää ehdotuksenne edelleen kotiosoitteeseeni Varusmiehentielle tai faksatkaa työnumerooni 777 2503.

Yhteydenotot:

Markku Saarikoski
Varusmiehentie 16
Gsm 0400-750029

Työ: Decanet Oy lkv pt. 777 2520
fax 777 2503

Kirjoittaja on Lintuvaaran OKY:n sihteeri ja laillistettu kiinteistönvälittäjä Lintulaaksosta.

Älä pihtaa tietoa!

Espoon poliisilla on ollut elokuusta 1996 lukien käytössään rikosvihjepuhelin, johon voi nimettömänä soittaa tietonsa rikoksesta tai rikoksen tekijästä. Puhelu ohjautuu nauhuriin ja nauhat puretaan päivittäin. Vihjeet ohjataan osastoille, joissa suoritetaan tarvittavat toimenpiteet. Toistaiseksi varteen otettavia vihjeitä on tullut päivittäin ja ne ovat koskeneet huumoririkoksia, ilkivaltaa ja pimeän työvoiman käyttöä. Espoon poliisi kiittää kaikkia vihjeiden antajia ja toivoo uusia yhteydenottoja aina heti kun jotain rikokseen ylitäävää ilmenee. Pienikin vihje voi olla ensiarvoisen tärkeä suurelkin rikossarjan selvittämisessä. Espoon rikosvihjepuhelimen numero on 455 0455.

Välitöntä poliisin apua tarvittaessa tulee kuitenkin soittaa poliisin hälytysnumeroon 10022.

Viola Ikonen Komisario

Mielipiteitä

Luin tässä lehdistä ns. Pajuniitty kaavoituksesta. Tulee korkeita kerrostaloja kun pitäisi tulla vain pientaloja. Mitä helv.??? mennään kaikki vastustamaan. Minullakin pyydettiin tiukkaa kannanottoa. Kannanottoa mihin? En ole nähnyt laadittuja suunnitelmia. Kuka on? Minkälainen on suunnitelma? Kukaan ei tiedä! Ovatko kerrostalot 8-, 5- vai 3-kerroksisia. Kukaan ei tiedä. Mielestäni sillä on merkitystä. Halutaanko alueella palveluja, kauppoja, päiväkerboja tai jotain sellaista, jokin tori ja aukeama tai jotain kaupunkimaista, vai mitä. Arvostelkaamme suunnitelmaa kun olemme siihen tutustuneet. Pelkkä vastustaminen ei ole perusteltua, arvostelu taas on rakentavaa. Pitäisikö Pajuniitty jättää kokonaan rakentamatta. Tämä olisi selkeä kannanotto. Jos rakennetaan, niin miten rakennetaan? Silloin tulee arvostella suunnitelmia ja pyytää ne nähtäville. Silloin tiedettäisiin mistä pubutaan.

Harri Laine

Joustavaa, luotettavaa ja ammattitaitoista kiinteistönvälitystä Lintulaaksosta!

Meidän kautta saatte kaikki alan palvelut:

Markku Saarikoski
Varusmiehentie 16
02660 Espoo
gsm 0400-750 029

Decanet Oy lkv

Osmontie 5
00610 Helsinki
pt. 777 2520, fax 777 2503

- kiinteistöt, tontit ja huoneistot
- ilmainen arviointi
- lakineuvonta
- vuokravälitys
- asiakirjat: kauppakirjat, kiinnitykset, lainhuudot jne.
- kuntokartoitukset ja kodin turvapalvelut

Sinikka jäi eläkkeelle

Lintuvaaran koulun pidetty johtaja Sinikka Oikarinen sai työvuotensa täyteen ja jäi päätoimiseksi käsi-työharrastajaksi ja oloneuvokseksi Lohjanjärven rantamille. Tapauksen johdosta Lintuvaaran koulun vuoden alussa toimikautensa päättänyt johtokunta kutsui Sinikan toukokuun alussa päivälliselle muistelemaan menneitä vuosia ja tapahtumia koulussa ja muuallakin.

Kovat nuoruusvuodet

Sinikan lapsuus oli monessa mielessä ankara. Nakkilalaisen tytön isä kaatui sodassa. Äitikin kuoli pian tämän jälkeen ja tyttö jäi mummon kasvatettavaksi 11-vuotiaana. Satakuntalaiselle tytölle oli suuri muutos myös Savoan Kangasniemelle muutto. Sinikka kertoi olleensa tuolloin ahkera urheilija, harrastaen hiihtoa ja suunnistusta. Parhaana kilpailusijoituksenaan hän muistelee Kangasniemen Kalskeen joukkueessa saavutettua Venlojen viidettä sijaa Jukolan viestissä.

Opettajan uralle ryhtyminen oli seurausta sarjasta sattumia. Sinikka työskenteli nuorena tyttönä opettajaperheessä kotiapulaisena. Kyseinen perhe löysi keinot kouluttaa apulaistaan ja johdatteli kansakoulupohjalta ponnistaneen tytön opettajaksi. Ei käsityönopettajaksi, joka olisi ollut Sinikan toiveammatti, mutta opettajaksi kuitenkin. Ehtipä hän siinä välissä opiskella kieliäkin Kaarinassa. Sinikka naurahtaakin, että ellei hän olisi nuoruudessaan joutunut opettajaperheeseen, hän olisi varmaan nakkilalaisen maatalon emäntänä. Sinikka tuli Espooseen ja Lintuvaaran kouluun vuonna 1974. Tuolloin oppilasmäärä oli nykyistä pienempi ja koulussa oli 6-7 luokanopettajaa.

Lintuvaaraan 1974

Maaseudulla varttuneena Sinikka tietysti jännitti pääkaupunkiseudulle tulo. Vaihtoehdot olivat kuitenkin vähissä. Opettajariparikunnille ei löytynyt helposti työpaikkoja samalta paikkakunnalta. Muutos oli varmasti suuri, koska Sinikka ei aavistanut tullessaan päätyvänsä apukoulun tarkkailuopettajaksi. Sinikka totesikin, ettei hän tuntenut olevansa millään tavoin auktoriteetti eikä kurinpitäjä. Mahto tarkkiksen oppilaissa olla siten kestämistä. Onneksi luokkien koko tarkkailuluokilla oli enintään 10 oppilasta, joten sovitteleva ja rauhallinen työ tuotti tulosta. Osaltaan siirtymistä Lintuvaaran kouluun ilmeisesti helpotti oman Ulla-tyttären tulo saman koulun toiselle luokalle.

Espoossa siirryttiin peruskouluun vuonna 1977. Sinikka oli tuolloin siis ollut Lintuvaaran koulussa kolme vuotta ja uusi opettaja ei oikein osannut sopeutua siihen seikkaan, että kukin opettaja hääri itselleen mitä milloinkin eikä vuorovaikutusta tai

edes kunnan keskustelua opetuksesta syntynyt kuin aniharvoin. Koulun johtoryhmäkin koostui vain lähinnä iäkkäistä ukoista, jotka eivät katsoneet tarpeelliseksi keskustella koulua koskevista päätöksistä. Ne tuotiin opettajakunnalle tiedoksi. Sillä sipuli.

Avoimempi koulun johtaminen alkoi kuitenkin tehdä vääjäämättä tuloaan. Aikaisempi käytäntö, jonka mukaan kouluhallitus määräsi mitä tehdään alkoi muuttua. Opettajat joutuivat laatimaan opetussuunnitelmia ja perustelemaan niitä. Tässä tilanteessa koulun nuoremmat opettajat päättivät yhteistuimin, että jokainen käyttää suunvuoron opettajakokouksissa. Mykkäkoulu koulussa oli päättynyt. Samalla opettajien ja kotien vuorovaikutus alkoi päästä käyntiin. Sinikkakin tunsu uuden tilanteen suuresti helpottavana. Muutoksen tuulet ravistivat koulumaailmaa.

Koulun johtajaksi 1988

Koulun johtajan valinta tuli ajankohtaiseksi vuonna 1988. Sinikka Oikarinen ei tuntenut itseään johtajaksi, ujo ja hiljainen kun on. Kuitenkin pidetyn ja taitavaksi tunnetun henkilön oli vaikea kieltäytyä, kun muut opettajat painostivat riittävästi. Lintuvaaran koulun ensimmäinen naisjohtaja aloitti uudessa tehtävässään syyslukukaudella 1988. Näin jälkeenpäin Sinikka toteaa, että kannatti sittenkin ryhtyä johtajaopettajaksi. Positiivinen naisjohto teki ilmapiirin avoimemmaksi, mikä seikka on koitunut koko koulun eduksi. Siitä me oppilaiden vanhemmat voimme varmasti olla yksimielisiä.

Koulu on muuttunut muutenkin melkoisesti. Sinikka korosti sitä, että Lintuvaarassa oppilasaines on ollut aina hyvää verrattuna

moniin muihin Espoon kouluhin. Hän itse on toiminut pääasiassa erityisopettajana. Silloin kun hän on opettanut muita luokkia, niiden joukossa ei ole milloinkaan ollut ensimmäistä luokkaa.

Opettajan näkökulmasta katsoen muutokset opettajien asenteissa ovat tapahtuneet hitaasti. Sinikka mainitsikin, että opetuksen suunnitelmallisuus on yksi tekijä, mikä on vaikuttanut suuresti. Alkuvuosina ei ollut opetussuunnitelmia, vaan jokainen opettaja opetti mitä opetti.

Nykyisin opettajat joutuvat myös miettimään aikaisempaa enemmän, mitä tekevät ja ottavat myös vastuun vakavammin. Selvä muutos on tapahtunut myös työajoissa. Aikaisemmin ovet suljettiin koulun loputtua. Nykyisin opettajat istuvat päivän jälkeen pohtimassa asioita. Tämä on herättänyt ihmetystä eräissä uusissa kouluun tulleissa opettajissa, joiden mielestä yhteen hiileen puhaltaminen on kummallista ja poikkeavaa. Tiimityö on tullut Sinikan johtajavuosien aikana Lintuvaaran kouluun. Myös vanhemmat ovat aktivoituneet ja alkaneet kysellä mm. opetussuunnitelmia. Osaltaan Sinikka arvelee tämän johtuneen siitä, että Lintuvaaraan on muuttanut aikaisempaa koulutetumpia ja vaateli-aampia ihmisiä, jotka ovat kiinnostuneita lapsistaan ja heidän koulunkäynnistään.

Vapaat vuodet kutsuvat

Entä mitä kuuluu Sinikan suunnitelmiin nyt kun raskaat työvuodet ovat takana. Vastaus kuuluu, ettei ainakaan matkustelua. Päivittäiset matkat Lohjalta Lintuvaaraan ja takaisin ovat tympäännyttäneet matkusteluun. Itse hän arvelee, ettei jaksa reissata edes Lohjan keskustaan, vaan pidättäytyy harrastustensa parissa Lohjanjärven rannalla. Harrastuksiin kuuluu mm. lastenlasten kanssa puuhailua, käsitöitä, työväenopistossa toimimista, ahventen narraamista jne. Opetusta Sinikka ei kuitenkaan aio jättää. Mihinkä sitä tottumuksistaan pääsisi. Sinikan uudella luokalla on seitsemän oppilasta, joista kaksi tulee omasta takaa ja viisi tyttäreltä. Tavoitteena on, että ne oppivat istumaan, seuraamaan, tulemaan luokse, pysymään paikallaan ja menemään maahan käskystä sekä suorittamaan kaikki muut temput ja taidot. Koirat ovat tulleet Sinikan elämään vasta viime vuosina tyttären harrastuksien kautta.

Illanistujainen muisteluiden parissa kului rattoisasti ja edellinen johtokunta lahjoitti Sinikka Oikariselle tilkkuompelukirjan ja toivotti antoisia eläkevuosia mieliharrastusten parissa.

Hannu Lehtonen

Koiranvihaaja irrallaan Lintuvaarassa

Ihmiset ovat erilaisia. Yksi pitää asiasta jota joku toinen inhoaa. Tämä on luonnollista. Normaalin taajamissa asuvan ihmisen on sopeuduttava erilaisiin ilmiöihin; sekä mieluisiin ja vastenmielisiin. Esimerkkinä vaikkapa jatkuvaan kännyköiden pirinään kyllästynyt ihminen. Sen vihaaja ei pääse pärinästä eroon pahoimpitelemällä kännykän omistajaa tai rikkomalla kännykän. Raastupareissuhan siinä vain odottaisi.

Eräs tällainen ihmisiä jakava tekijä tuntuu olevan ihmisen paras ystävä. Lintuvaaran eteläosassa on viime aikoina herättänyt huomiota eräs koiria vihaava miekkonen. Tämä ilmeisesti jo eläkeikäinen Don Quijote on käynyt taisteluun tuulimyllyjä vastaan tavalta, joka ei anna mairittelevaa kuvaa kyseisestä surullisen hahmon ritarista.

Tappouhkauksia kuullaan päivittäin. Niitä on jo ritetty soveltaa käytäntöönkin. Auton rattiin istuuduttuaan ja koiran nähdesään tämän herran ja hidalgon silmiin ilmestyy häijy pilke, järjetön päälleajamisen pakkomielte. Mikä meno, mikä veto, mikä lento siinä onkaan kun koirien ulkoiluttajat lemmikkeineen syöksyvät tien ulkopuolelle. Saavatpa mokomat nähdä, kuka täällä määrää. Heh heh.

Esimerkiksi 28.7.1997 huomattuaan epäonnistuneensa tappoyrityksessään, kyseinen koiranvihaaja pysäytti autonsa jarrut vinkuen ja huusi lemmikkejään ulkoiluttaneille,

tien laidalle loikanneille hölmistyneille työille "tällä kerralla selvisitte, mutta ensi kerralla osun varmasti, tapan nuo koirat".

"Tapan tuon koiran" onkin kyseisen patologisen koiranvihaajan tavanomaisin ilmaus koiran ilmestyttyä pilaamaan hänen päivänsä ja mielenrauhaansa. Millaisia sielunmujahduksia kyseinen koiranvihaaja mahtaakaan kokea koiran nähdessään. Sitä ei kukaan normaalisti ajatteleva ja käyttäytyvä voi aavistaa. Kyseinen henkilö on suuressa viisaudessaan myös valistanut koiransa kanssa kävelyllä olijoita. Koira ei tarvitse ulkoiluttamista, vaan sen voi pitää kotitiloissa. Ilmeisesti tämä kokemus kumpuaa omasta itsestä. Ihmetyttää vain, että kyseisen huomautuksen esittäjä on näin virkkoessaan ollut selvästikin kotinsa ulkopuolella. Ilmeisesti luvattomasti irrallaan. Vai kuinka?

Valtaosa suomalaisista suhtautuu tehtyjen tutkimusten mukaan positiivisesti tai erittäin positiivisesti koiriin. Ne antavat tukea, turvaa ja hellyyttä lukemattomille ihmisille. Edellä mainitun kaltaisten häiriköiden onnistuu kuitenkin pilata yhden jos toisenkin päiväkävely. Lisäksi monia kalvaa jatkuva pelko koiransa hengen puolesta.

Seurataanpa miten tilanne kehittyy.

*Joukko koiranomistajia
Lintuvaarasta*

Koiranomistajan velvollisuuksista

Yllä olevan jutun johdosta ja johtokunnan jäsenien saamiin puhelujen innoittamana käytän tilaisuutta hyväkseni muistuttaakseni lintuvaaralaisia koiranomistajia lemmikin mukanaan tuomista velvollisuuksista. Vaikka suurin osa ihmisistä pitääkin koirista, eivät kaikki sitä kuitenkaan tee. Niinpä koska taajamassa asumme, pitää meidän koiranomistajien ottaa huomioon myös näiden naapureiden hyvinvointi ja huolehtia siitä, että lemmikkimme aiheuttaa mahdollisimman vähän kiusallista huomiota ympäristössämme. Kaikkein polttavin kysymys on tietysti tämä kakkajuttu. Jos ulkoilutamme koiria kaduilla, pitäisi olla itsestään selvää, että koiran ei anneta kakata tai pissata kenenkään portinpieleen. Asumisviihtyvyyttä vaatii myös kakkojen korjaamisen teidenvarsilta. Kauppojen hedelmäpussit ovat käypäsi tähän tarkoitukseen ja pieneen tilaan menevinä käteviä pitää aina mukana koiran kanssa liikuttaessa. Vaikka yhteiskunta ei ole järjestänyt roskakoreja, joihin jätökset voi laittaa, ei niitä tarvitse kannella mukana, vaan aina voi sujauttaa pussin lähimpään jätteidenkeruustiaan. Astian vuokraaja pitää varmasti pussia pienempänä pahana kuin kasaa portinsa pielessä. Tämän voin sanoa kokemuksesta, sillä olen pari kertaa kysynyt luvan toimenpiteelle, kun omistaja on sattunut olemaan näkövälillä. Koskaan minulta ei ole tätä kielletty. Ja sehän on tietysti jokaiselle selviö, että koirat on pidettävä aina kytkettynä kaupungissa kun eletään.

Lintuvaarassa asutusta yli 3000 vuotta sitten!

Lintuvaarassa on ollut kelpo asuinpaikka jo nuorakeraamisella ajalla (1200–1500 v e.Kr.). Näin totesi Espoon kaupunginmuseon amanuenssi Dan Lindholm johtaessaan arkeologisia kaivauksia Muuttolinnunreitin perukoilla elokuussa.

Täältä oli löytynyt muinaisia asumisen merkkejä jo 1950–60 -luvuilla: saviastian paloja, hiontakiviä ja liesipaikka. Tällä kertaa löydöt eivät olleet merkittäviä. Vain joitakin kvartsikivestä iskettyjä pieniä esineitä; olettavasti nuolenkärkiä ja veitsenterä.

Tontti, jolla nyt kaivettiin, on ollut toimenpidekiellossa. Nykyinen omistaja - tyyppilliseen lintuvaaralaiseen tapaan alkupeuraisen rakentajan perillinen - toivoo pääsevänsä rakentamaan ensi keväänä. Lindholm mukaan tämä tontti on nyt kaivettu, joten rakentamispannasta päästäneekin pian.

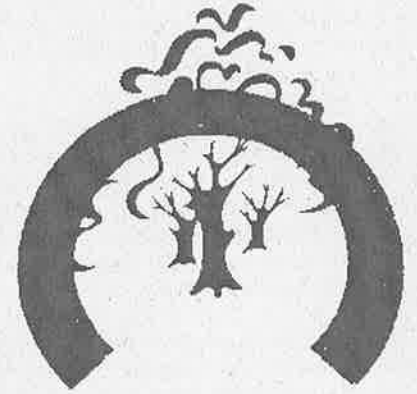
Itse kaivamistyön suorittivat harrastaja-”arkeologit”, Argo-seuran jäsenet. Pekka Ran-

Kuva: Anna Wickholm, Eva-Liisa Järvinen ja Pekka Rantanen sekä pelkat abberassa työssä Lintuvaarassa. Pelkka on muurarin lastaa muistuttava työkalu, joka kuuluu arkeologin perusvarusteisiin.

tanen, eräs innokkaista harrastajista, kertoo seuran jäsenistön muodostuvan monen alan ihmisistä. Tällä kertaa Lintuvaarassa oli mm. lastenhoitaja, lääkäri, arkeologian ylioppilas ja filosofianmaisteri. Pekka itse, maisteri, toimii Espoon-Vantaan ammattikorkeakoulussa Espoon liiketalousinstituutissa koulutusalaohjohtajana. Tätä ”sekalaista seurakuntaa” yhdistää kiinnostus menneeseen.

Argon (Arkeologian harrastajat ry) puheenjohtaja Jaana Pirhonen p. 586 1523 tai jäsenvastaava Piretta Pietilä p. 873 3376 antavat mielellään lisätietoja harrastuksestaan.

Leena Schmidt

Pihakilpailun voitto Lintuvaaraan

Tänä vuonna EKYLin pihakilpailut järjestettiin Suur-Leppävaaran alueella. Koska alue on laaja ja täällä toimii useampia asukasyhdistyksiä, mukaan kilpaan oli saatu yli 50 pihaa, mikä on ennätys kilpailun historiassa. Tästä suuresta joukosta - mukana oli kuulemma vain yksi vähän kyseenalainen ilmoittautuminen - selvisi parhaaksi lintuvaaralainen Arja ja Ilpo Pesolan omakotitalon piha (Lintukulma 6), joka palkittiin Pihamestarilaatalla. Onnittelemme voittajaa!

Palkintolautakunnan mukaan pihan runsaslukuinen ja hyvinhoidettu kasvilajisto ilmentää merkittävää kasviharrastusta. Kasvit muodostavat ehyitä kokonaisuuksia ja pihan tilajaottelu on onnistunut. Palkintolautakunta kiittää myös uudesta ajattelusta hyötykasvien käytössä, sillä Pesolat ovat istuttaneet mansikoita kukkapenkkiin sisään tulon varteen toimittamaan tulijat tervetulleeksi. Maanpeittokasveilla on luotu helppohoitoinen puutarha runsaasta lajivalikoimasta huolimatta.

Pihakilpailun arvostelussa otetaan erityisesti huomioon pihan esteettisyys, taroituksenmukaisuus ja kunto.

Raitti- Karnevaalit *97

Leppävaaran Raittikarnevaalit järjestettiin tänä vuonna 4.9. Aikaisempaa myöhempi ajankohta sentakia, että Helsingin Taiteidenyö on osunut perinteiseen elokuun viimeiseen torstaihin ja se on aina verottanut kävijöitä.

Tämä ajankohtajärjestely osoittautui onnistuneeksi ja kun sääkin suosi, niin Raitilla oli runsaasti väkeä kymmenisentuhatta juhlijaa. Mukana oli taaskin runsaasti Leppävaarassa toimivia yrityksiä ja yhdistyksiä, kouluja ja laitoksia myymässä tuotteita ja esittelemässä toimintaansa. Lintuvaaran Omakotiyhdistyksellä oli yhteinen ständi Leppävaara-seuran kanssa ja kävijöitä riitti meidänkin pöydän ääressä. Asukkaat kävivät kertomassa kulmakuntansa puutteista, kysymässä neuvoa ja muuten vain vaihtamassa kuulumisia. Kalevi Onnelan puutarhasta saatuja omenoita saivat kaikki halukkaat maistella.

Lintuvaaran Omakotiyhdistys oli myös pestannut pelimannimusiikkia esittävän, lintuvaaralaista perua olevan Leikarit viihdyttämään karnevaaliväkeä. Varsinkin vanhempien juhluvieraisten mieli teki selvästi tanssahtelemaan vetävän musiikin tahdissa.

Illan kruunasi Kasevan Matin järjestämä perinteinen ilotulitus.

Arja Pihtajisto

Peräkylän perinteiset lammashuuhlat järjestettiin kesäkuun kolmantena viikonloppuna. Tänä vuonna jouduttiin luopumaan rosvopaistin teosta kovan kuumuuden takia ja niinpä libat grillattiin. Osallistujia oli ennätys-

määrä, mistä kertoo jo sekin, että kun aikaisemmin on yksi lammashuuhla riittänyt, niin nyt järjestäjät olivat joutuneet hankkimaan liboja toisestakin otuksesta. Ja kuten arvata saattaa, hauskaa oli.

Jäsenasiaa

Lintuvaaran Omakotiyhdistys on yksi Espoon jäsenmäärältään suurimmista asukasyhdistyksistä. Kesäkuun loppuun mennessä jäsenmaksunsa oli maksanut yli 400 taloutta. Joukossa 51 uutta jäsentä, joiden kesken arvottiin Kotipuutarhalehden vuosikerta. Voittaja on V Lumiala, Kasimirinkujalta. Onnittelemme voittajaa ja toivotamme hänet ja muut uudet jäsenet sydämellisesti tervetulleiksi mukaan yhdistyksen toimintaan.

Yhdistys, joka on eräs Espoon vanhimpia, toimivia asukasyhdistyksiä (perustettu 1941), on tänä vuonna myös saanut ensimmäiset kunniajäsenensä. Kunniajäseniksi nimitettiin alkukesästä Sally Nieminen ja Hans Holmström, jotka ovat ansioituneet yhdistyksen pitkäaikaisina toimihenkilöinä ja aktiivisina jäseninä.

Ja jäseniähän meillä ei koskaan ole liikaa! Yhdistyksen ajamiin asioiden painoarvo päättäjien keskuudessa määräytyy vain ja ainoastaan jäsenmäärän mukaan – mitä enemmän jäseniä, sitä suurempi mahdollisuus on saada äänensä kuuluville!

Jos haluat liittyä Lintuvaaran Omakotiyhdistyksen jäseneksi, vain soitto kenellä tahansa johtokunnan jäsenelle, niin hän toimittaa tilillepanokortin, jolla jäsenmaksun – **vain 35,- mk/talous** – voi maksaa. Tilillepanokorttiin on hyvä laittaa myös osoite, että jäsenkirjuri voi paremmin yksilöidä jäsenet. Maksukuitti on hyvä säilyttää, sillä useat liikkeet mm. Puukeskus ja Muhevainen antavat 10 %:n alennuksen omakotiyhdistyksen jäsenille, mutta ne vaativat jonkin todisteen jäsenyydestä (varsinaista jäsenkorttia meillä ei kustannussyistä ole).

Hapankaali - uusi, vanha keino hyvinvointiin!

Joukko lintuvaaralaisia kokoontui eräänä syyskuun alkupäivänä Schmidtin Leenan keittiöön perehtymään hapattamisen saloihin alan gurun, lintuvaaralaisen Raita Saukkosen opastuksella.

Raita oli tuonnut mukanaan maistiaisia tekemistään hapattussäilykkeistä, joita joukko maisteli tilaisuuden alkajaisiksi suurella mielihyvällä.

Sen jälkeen Raita piti pienen luennon hapankaalin - ja muidenkin maitohappokäymisellä valmistettujen vihannesten - terveellisyydestä ja kertoi hapattamisen teoriasta. Hän tähdensi hygienian tärkeyttä, kaikki välineet, joita käytetään täytyy olla ehdottoman puhtaat kuumalla steriloituja. Ja vihannesten pitäisi mieluiten olla luomutuotteita, sillä siten taataan lopputuloksen onnistuminen ja terveellisyys. Jo pari lusikallista hapanvihannetta aterian alussa pitää vatsan kunnossa. Maitohappokäymisen synnyttämä happamuus säilyttää hyvin vihannesten C-vitamiinin.

Tarvittavat välineet ovat terävä veitsi, jolla vihannekset pilkotaan mahdollisimman pieneksi, tukeva leikkuualusta, käymisastia (Raita itse käyttää keraamista ruukua, joka on suunniteltu hapattamista varten) ja puunuija, millä vihannessilppu muussataan nesteen irrottamiseksi vihanneksista. Kaikki vihannekset soveltuvat hapattavaksi, mutta kaali onnistuu aloittelijalta varmimmin. Raita on pitkän kokemuksen kautta päätenyt itse käyttämään kaalia kaikkien hapattamiensa vihannesten kanssa!

Teorialuennon jälkeen siirryimme tositoimiin. Raita näytti miten homma hoidetaan ja innokkaat oppilaat osallistuiivat kaalin survontaan. Me teimme yhteen purkkiin pelkkää hapankaalia ja sitten pienempiin astioihin kaalin kanssa säilötyä kesäkurpitsaa ja kurkkua maustettuna aniksella!

Raita Saukkonen ryhtymässä kaalin pienimiseen survomista varten. Etualalla näkyy vartavasten hapattamiseen suunniteltu keramiikka-astia, jota Raita pitää vertaansa vailla olevana hapankaalin käyttämistästiana.

Tarkkaavaista kuulijakuntaa Raidan luennolla.

Maitohappokäymisen onnistumisen edellytykset:

- 1) Hyvät välineet ja myrkyttömät vihannekset
- 2) Oikea suolapitoisuus (merisuolaa) 0,8-1,5 %
- 3) Oikea lämpötila. Alkulämpötila (2-3 päivää) 18-22°C (kaali 20-22°C, porkkana 20°C, kurkut 18-22°C) sen jälkeen 18°C noin 8-12 päivää (kaali 15°C)
- 4) Ilman pääsy käymistilaan estetään (hapeton olotila)
- 5) Hapatettavat ainekset pidetään nestepinnan alapuolella (paino)

Säilytyslämpötila 0-8°C (käyminen pysähtyy). Säilytyksen aikana tapahtuu aromin muodostus.

Huom. Korjaa vihannekset aurikoisella säällä. Silloin maitohappobakteereja on runsaasti kasvien pinnalla. Myrkkynuiskutukset ja keinolannoitteet vaikuttavat epäedullisesti alkuperäiseen pieneliöstöön. Hapattamisen lopputulos riippuu vihannesten laadusta.

Koiria & omistajia ja harrastuksia heille

Ulkoilumahdollisuudet kotiseudullamme ovat hyvät ja uskon monen lintuvaaralaisen koiranomistajan arvostavan sitä. Joukostamme löytyy myös monia, joilla on yhteinen harrastus koiransa kanssa. Lukuisat harrastusmahdollisuudet kuitenkin sijaitsevat muualla.

Pääkaupunkiseudulla harrastetaan koirien kanssa monia eri lajeja, kuten agilitya, joka tarkoittaa koirien esterataa, tottelevaisuutta, palveluskoirakoulutusta, metsästystä, suojelua, fly ballia... listaa voisi jatkaa loputtomiin. Pk-seudulta löytyy myös pelastus- ja jälkikoirakoulutusta. Leppävaara Lintuvaara alueella ei tosin koulutusta voi saada lukuunottamatta palveluskoirakoulutusta; palveluskoirat ovat vast'ikään saaneet käyttöönsä Leppävaaran koirapuiston, entisen vinttikoiraradan. Niin suosittuja lajeja kuin agility ja tottelevaisuus ovatkin, ei alueeltamme löydy kyseisiä koulutuskeskuksia; lähimmät kentät sijaitsevat luultavimmin Olarissa ja Helsingin puolella, Maunulassa. Syystä tai toisesta palveluskoiraihmiset ovat kieltäneet Leppävaaran koira-aitauksen käytön muilta ja näin ollen ei lähistöllämme ole aluetta, jossa koirien vapaana pitokaan olisi mahdollista. Positiivista on, että Leppävaarasta on erinomaiset kulkuyhteydet mainitsemilleni koirakentille. Koirakentillä on myös ilmoitustaulut, joissa on lähemmin tietoa harjoitusajoista ja seurojen toiminnasta. Itsenäiseen koulutukseen Leppävaaran laajat nurmikkokentät ovat mitä ihanteellisimpia. Olen muutamia vuosia sitten nähnyt myös

rotujärjestöjen tottelevaisuuskoulutusta kyseisessä paikassa.

Koiran kanssa tulisi harrastaa motivaation ylläpitämiseksi, ei ainoastaan kilpailumielessä. Harrastusten parissa on koiralla myös mahdollisuus tavata muita koiria ja näin ollen ylläpitää sosiaalisuuttaan, toki muita koiria voi tavata myös lenkeillä ja tuleekin muistaa, että jokaiselle koiralle on suotava mahdollisuus nähdä muita lajinsa edustajia. Kaikki eivät kuitenkaan ota tätä huomioon; ollessani lenkillä koirieni kanssa tuli vastaan vanhempi pariskunta koiransa kanssa. He eivät olisi päästäneet kovasti vetävää koiraani tutustumaan omaan koiraansa, joka vaikutti varsin kilttiltä, vaikka vakuutin koirani olevan täysin vaaraton, pentukin vielä. Koiran tutustuttaminen muihin koiriin kannattaa aloittaa heti, kun se muuttaa uuteen kotiinsa, mikäli vain rokotukset ovat jo olemassa. Jotkin harrastuksetkin on mahdollista aloittaa koiran ollessa alle puoli vuotias, mutta tosissaan ei tällöin voida vielä harrastaa, alle yksi vuotiaalle lähes kaikki harrastukset ovatkin vain "alkuverytelyä" tulevalle. On upeaa, että maassamme on näinkin paljon harrastusmahdollisuuksia, jotka pitävät koirat (ja omistajat?) virkeinä. Pitäkää kaikki hyvää huolta ystävistänne!

Milla Lehtonen

Sbetlanninlammaskoira Nessu ansaitulla lepotauolla

IRTOKISSAT KIUSANA!

Keväällä eräs Lintuvaaralainen omakotitalon omistaja soitti ja kertoi tontillaan liikkuvista irtokissoista. Kissat olivat vaanineet lintuja ja syöneet yhden kyyhkyn sekä lintulaudalla syöneitä lintuja. Talonomistaja oli pahoillaan kissojen tekosista, koska hän lintujen ystävänä pitää lintujen seuraamisesta. Hän toivoikin omakotiyhdistyksen tekemän jotakin asian hyväksi. Toivomuksena oli myös, että kissojen omistajat laittaisivat pienen kulkusen kissan kaulaan mikä varoittaisi lintuja lähestyvistä saalistajasta. Omakotiyhdistys on ollut yhteydessä eläinsuojeluyhdistykseen. Sieltä kerrottiin, että tontilla liikkuvat irtokissat voi ottaa kiinni ja toimittaa ne pieneläinklinikalle. Kissojen omistajat voivat hakea kissansa pois sieltä, muutoin pieneläinklinikka menettelee kissojen kanssa parhaaksi katsomallaan tavalla.

Omakotiyhdistys toivookin, että kissojen omistajat laittaisivat kissoilleen kaulapannan, jossa on kissan omistajan nimi ja puhelinnumero sekä se pieni kulkunen. Näin Lintuvaarassa olisi nimensä mukaisesti lintuja vielä ensi keväänäkin meidän kaikkien iloksi.

Laina Kuokkanen

LINTUNEN

GALLERIA
KAUPPAKESKUS LEPPÄVAARA

Tavallista monipuolisempi ruokakauppa

K K K

SUPER MARKET

Leppäliintu

Konstaapelinkatu 4, puh. 09-515 308
ma-pe 9-20, la 9-18

Hyvät tontin omistajat!

Kolmen "pikku-oskarin"
perhe etsii jo toista
vuotta n. 600-800 m²
omakotitalotonttia
Lintuvaarasta. Mikäli
haluat myydä, antaa vinkin
tai haluat pienten lasten
iloista kirjaamista
naapuriisi, niin soita tai
faxaa mihin aikaan
päivästä tahansa...
Huom; myös lohkaistavat
tontit käyvät.
Jussi & Sari
p. 0400-458 080 tai
fax 7001 9077

